

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Łucja Oleksy-Miszczyk
Protokolant:	protokolant sądowy Wioleta Motyczka

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa K. N. (N.)

przeciwko M. J.

o wydanie rzeczy ruchomych albo o zapłatę

1) oddać powództwo;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk

Sygnatura akt IC 127/15

UZASADNIENIE

Powód K. N. wniósł o zobowiązanie pozwanej M. J. do wydania mu sprzętu do ćwiczeń oraz wyposażenia lokalu opisanych szczegółowo w załączniku do pozwu, który stanowił całość wyposażenia siłowni prowadzonej przez powoda w ramach jego działalności gospodarczej. W uzasadnieniu powód podał, iż do dnia 31 maja 2012r. wynajmował pomieszczenie przy ul. (...) w K. od (...) Spółka z o.o. Z uwagi na powierzchnię lokalu i koszty najmu pomieszczenie wynajmowane było wspólnie z Klubem Sportowym (...), w którym funkcję prezesa pełniła pozwana M. J.. Dnia 13 kwietnia 2012r. powód otrzymał wypowiedzenie umowy najmu ze skutkiem na dzień 31 maja 2012r. W nocy z 31 maja na 1 czerwca 2012r. pozwana bez zgody powoda przy pomocy innych osób zdemontowała i wywozła wyposażenie siłowni do pomieszczeń magazynowych przy ul (...) w K.. Pozwana pisemnie wzywała powoda do odebrania sprzętu. W tym czasie toczyło się postępowania karne dotyczące podejrzenia kradzieży sprzętu, a więc powód składał wniosek o jego zabezpieczenie w tym postępowaniu. Następnie powód pisemnie wzywał Klub Sportowy (...) do wydania jego sprzętu. Udał się pod wskazane przez pozwaną adresy i ustalił, że znajduje się tam jedynie znikoma część wyposażenia siłowni. w tej sytuacji zdecydował się wystąpić z pozwem o wydanie rzeczy.

Pismem datowanym na 14 września 2015r. (k. 110) powód zmodyfikował żądanie domagając się obok żądanie głównego polegającego na wydaniu rzeczy zasądzenia na rzecz powoda kwoty 187.007,64 zł. tytułem poniesionej szkody, w przypadku gdyby zaistniały okoliczności, w których pozwana nie chciałaby lub nie mogłaby zwrócić

powodowi przedmiotów wymienionych w załączniku do pozwu. Zgłoszone żądanie miała charakter alternatywny (oświadczenie na rozprawie k. 162). Powód wywodził, iż pozwana usuwając sprzęt powoda z wynajmowanego pomieszczenia działała jako osoba prowadząca cudzą sprawę bez zlecenia wbrew woli osoby zainteresowanej (art. 754 k.c.). Podnosił, iż prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia może rodzić zarówno odpowiedzialność kontraktową, jak i deliktową, za spowodowaną szkodę.

Pozwana wnosiła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Podniosła, że po stronie powodowej brak legitymacji biernej albowiem pozwana nie jest i nigdy nie była osobiście we władaniu spornych przedmiotów, a nawet powód nigdy nie traktował jej jako posiadacza lub dzierżyciela ruchomości objętych żądaniem, czego dowodem jest treść korespondencji przeproszonej stron, którą powód kierował do pozwanej jako prezesa Klubu Sportowego (...) Wskazała, że to nie ona osobiście usunęła objęte postępowaniem ruchomości z wynajmowanego przez powoda pomieszczenia. Podniosła, iż Klub Sportowy (...) w K. wpisany jest decyzją Starosty (...) do ewidencji uczniowskich klubów sportowych oraz stowarzyszeń kultury fizycznej nie prowadzących działalności gospodarczej. Niezależnie od tego podnosiła, iż powód nie wykazał, że wskazane w pozwie nieruchomości są faktycznie jego własnością i nie wykazała ich wartości (odpowiedź na pozew k. 83, pismo k.120). Jednocześnie w piśmie z dnia 7 października 2015r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na fakt, że jest ono związane z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, a zatem termin przedawnienia wynosi trzy lata (pismo k. 120).

Sąd ustalił co następuje:

Powód wspólnie z Klubem Sportowym (...) wynajmował od (...) Spółka z o.o. pomieszczenie przy ul. (...) w K.. W pomieszczeniu tym powód prowadził siłownię, odbywały się tam również treningi prowadzone przez klub Sportowy (...). Właścicielem znacznej części sprzętu znajdującego się w wynajmowanym pomieszczeniu był powód. Były to między innymi atlasy, ławeczki do ćwiczeń, urządzenia do ćwiczeń mięśni nóg, sztangi, gryfy i ciężary, rowerki i stepery. Część sprzętu stanowiła wyposażenie siłowni i przeznaczona była do korzystania przez jej klientów, część zaś zmagazynowana była w pomieszczeniach gospodarczych znajdujących się w wynajmowanym lokalu. Siłownia prowadzona była przez powoda w ramach jego działalności gospodarczej, faktycznie jednak zarządzał nią ojciec powoda M. P. (1), który utrzymywał nawet wobec osób trzecich, że jest właścicielem siłowni i znajdującego się tam sprzętu (zeznania świadka I. M. k. 138, S. T. (1).135, S. S. k. 163).

Pismem datowanym na 13 kwietnia 2012r. (...) Spółka z o.o. w K. wypowiedziała powodowi umowę najmu lokalu przy ul. (...) w K. ze skutkiem na dzień 31 maja 2012r. (pismo k. 9). Wówczas M. P. (1) zwrócił się do jednego z trenerów Klubu – S. T. (1) o pomoc w usunięciu sprzętu. S. T. (1) przyjął tę prośbę jako skierowaną do Klubu, a nie do siebie osobiście. Ostatecznie w dniu 31 maja 2012r. wspólnie z innymi osobami opróżnił zajmowane przez siłownię pomieszczenia i sprzęt przewieziono do wcześniej wybranego magazynu. O czynnościach poinformowana była pozwana jako Prezes Klubu, nie brała jednak osobiście czynnego udziału w opróżnianiu pomieszczeń. Podczas przewożenia sprzętu na miejscu pojawił się M. P. (1), zaprzeczał jakoby godził się na przeniesienie sprzętu sportowego siłowni w inne miejsce i wezwał policję zawiadamiając o kradzieży (zeznania świadków S. T. (1) i R. M. (1) na rozprawie w dniu 15 października 2015r. k. 134 i nast.).

Pismem datowanym na 8 czerwca 2012r. Klub Sportowy (...) poinformował powoda o miejscu przechowywania sprzętu i wezwał powoda do jego odbioru. Jednocześnie Klub poinformował powoda, że po upływie trzech miesięcy nie ponosi odpowiedzialności za zabezpieczony sprzęt i nie pokryje kosztów związanych z dalszym jego przechowywaniem (pismo k. 13). Pismem z dnia 27 sierpnia 2012r. kierowanym do powoda i M. P. (1) ponownie wezwano ich do odbioru sprzętu i poinformowano, że Klub w związku z wcześniejszymi ustaleniami przeniósł i pokrył koszty składowania sprzętu za okres trzech miesięcy. Odpowiedzialność za dalsze przechowywania sprzętu spoczywać miała na powodzie i M. P. (pismo k. 39).

Powód ani bezpośrednio po usunięciu sprzętu z lokalu przy ul. (...) w K., ani po otrzymaniu wezwań do jego odbioru nie podjął żadnych czynności zmierzających do odebrania zmagazynowanych ruchomości. Wystąpił natomiast z pismami do Prokuratury Rejonowej w Zabrze informując o kradzieży jego sprzętu (pisma z dnia 29 sierpnia 2012, 11 września

2012r. k. 40,41). Powód prowadził też korespondencje z pozwaną jako Prezesem Klubu Sportowego (...) wzywając do wydania mu sprzętu siłowni, a pozwana działając w imieniu Klubu na jego pisma odpowiadała (pisma z dnia 13 marca 2012r. k. 42, 18 października 2013 k. 50,51, 21 października 2013r. k. 53, 12 grudnia 2013r. k. 55, 3 lutego 2014r. k. 58, 2 lutego 2014r. k. 61, 18 marca 2014r. k. 65, 11 kwietnia 2014r. k. 70). Z pisma z dnia 12 marca 2013r. (k. 42) oraz pisma z dnia 11 kwietnia 2014r. (k. 70) wynika jednoznacznie, że domaga się od pozwanej jako Prezesa Klubu wydania wszystkich należących do niego przedmiotów pozostających w dyspozycji Klubu Sportowego (...). Treść opisanej wyżej korespondencji wskazuje, że powód działał w przekonaniu, iż usunięty z wynajmowanego lokalu sprzęt oraz ruchomości pozostawione w pomieszczeniach magazynowych przy ul. (...), pozostają we władaniu Klubu Sportowego (...).

Powód nie wykazał w żaden sposób aby pozwana M. J. jako osoba fizyczna dokonała usunięcia spornego sprzętu z wynajmowanych przez powoda pomieszczeń, lub aby sprzęt ten był w jej władaniu.

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów i zeznań świadków. W ocenie Sądu pozwalają one na jednoznaczne dokonanie ustaleń w zakresie koniecznym dla rozpoznania sprawy, wzajemnie ze sobą korespondują i nie budzą wątpliwości co do swojej wiarygodności. Wątpliwości takie budzą natomiast zeznania świadka M. P. (1). W znacznej części pozostają one w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków, w tym także świadków strony powodowej – np. w sprzeczności z zeznaniami świadka I. M. w zakresie w jakim mówiła ona iż M. K. –P. twierdził, że jest właścicielem sprzętu i siłowni. W ocenie Sądu świadek M. K. – P. stara się przedstawić stan faktyczny sprawy w sposób, który miałby potwierdzać, że doszło do kradzieży sprzętu, co pozostaje w sprzeczności nie tylko z zeznaniami S. T. i R. M., ale także treścią dokumentów (korespondencji przedprocesowej) dołączonych przez powoda do pozwu, z których to dokumentów wyraźnie wynika, iż powodowi wskazano miejsce przechowywania należących do niego ruchomości i sposób ich odebrania, a zatem nie doszło do zaboru rzeczy w celu ich przywłaszczenia. Motywy jakimi kierował się w tej sytuacji powód i świadek, podtrzymując twierdzenia o kradzieży, zamiast podjąć czynności zmierzające do odebrania ruchomości, nie były przedmiotem oceny Sądu jako nieistotne dla rozpoznania sprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym nie było potrzeby dopuszczania dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wartości spornych ruchomości, okoliczność ta okazała się bowiem nieistotna dla rozpoznania sprawy. W tej sytuacji Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie tego dowodu.

Sąd zważył co następuje:

Jak wskazano wyżej powód nie wykazał aby pozwana M. J. kiedykolwiek objęła sporne ruchomości w posiadanie ani aby nimi władała w jakikolwiek sposób. Z dokonanych ustaleń wynika, iż opróżnienie wynajmowanego przez powoda lokalu przeprowadzone zostało przez Klub Sportowy (...), a następnie na koszt tego Klubu ruchomości były magazynowane przez kolejne trzy miesiące u osób trzecich. Klub odmówił dalszego ponoszenia kosztów przechowywania ruchomości i zwracał się do powoda o ich odebranie lub przejęcie ciężarów związanych z ich przechowaniem. Związek pozwanej z podejmowanymi przez powoda i Klub czynnościami był jedynie taki, że pozwana pełniła wówczas funkcje prezesa Klubu i reprezentowała go w kontaktach z powodem.

Klub Sportowy (...) w K. wpisany został decyzją Starosty (...) z dnia 30 marca 2010r. do ewidencji uczniowskich klubów sportowych oraz stowarzyszeń kultury fizycznej nie prowadzących działalności gospodarczej na podstawie art. 7 a obowiązującej wówczas ustawy z dnia 18 stycznia 1996r. o kulturze fizycznej. Zgodnie z art. 7 ustawy o kulturze fizycznej szczególnym rodzajem klubu sportowego był uczniowski klub sportowy. Uczniowskie kluby sportowe podlegały wpisowi do ewidencji prowadzonej przez starostów właściwych ze względu na siedzibę klubu (art. 7 ust. 4 ustawy). Z chwilą wpisu do ewidencji uczniowskie kluby sportowe uzyskiwały osobowość prawną (art. 7 ust. 5 ustawy). W myśl powołanego w decyzji Starosty (...) z dnia 30 marca 2010r. art. 7 a ustawy o kulturze fizycznej przepis art. 7 ust. 4 ustawy stosował się też do klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej (art. 7a ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 7 a ust. 2 ustawy kluby sportowe wymienione w art. 7 a ust. 1 uzyskiwały osobowość prawną z chwilą wpisu do ewidencji określonej

w art. 7 ust. 4. Jak z tego wynika z chwilą wpisu do ewidencji uczniowskich klubów sportowych oraz stowarzyszeń kultury fizycznej nie prowadzących działalności gospodarczej, co nastąpiło na mocy decyzji Starosty (...) z dnia 30 marca 2010r., Klub Sportowy (...) w K. uzyskał osobowość prawną.

Ustawa o kulturze fizycznej utraciła moc z dniem wejścia w życie ustawy o sporcie z dnia 25 czerwca 2010r. tj. w dniu 16 października 2010r. (art. 93 ustawy o sporcie) . Nie oznacza to jednak utraty osobowości prawnej przez kluby sportowe wpisane do ewidencji o której mowa w art. 7 ust. 4 i art. 7 a ust. 2 ustawy o kulturze fizycznej . Zgodnie z art. 86 ustawy o sporcie ewidencje uczniowskich klubów sportowych oraz stowarzyszeń kultury fizycznej nie prowadzących działalności gospodarczej prowadzone przez starostów na podstawie dotychczasowych przepisów stały się ewidencjami o których mowa w art. 4 ust. 4 i 7 ustawy o sporcie. Przepis art. 4 ust. 6 ustawy o sporcie również uzależnia uzyskanie osobowości prawnej przez uczniowski klub sportowy od wpisu do ewidencji, a na zasadzie art. 4 ust 7 ustawy o sporcie ma on odpowiednie zastosowanie do innych niż uczniowskie klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej. Wykładnia powyższych przepisów prowadzi do wniosku, że Klub Sportowy (...) jest osobą prawną od chwili wpisania go do ewidencji prowadzonej przez Starostę na podstawie powołanych wyżej przepisów ustawy o kulturze fizycznej.

Jako, że w ustalonym w niniejszej sprawie stanie faktycznym pozwana nigdy osobiście nie była we władaniu ruchomości, których wydania domaga się powód, a jej działania ograniczały się w istocie do reprezentowania osoby prawnej jaką jest Klub Sportowy (...), brak podstaw do kierowania wobec niej roszczeń windykacyjnych z art. 222 § 1 k.c. Nie ma również podstaw do obciążania pozwanej odpowiedzialnością z art. 754 k.c. za prowadzenie cudzych spraw bez zlecenia albowiem ustalony stan faktyczny nie wskazuje aby pozwana podejmowała w tej sprawie jakiegokolwiek czynności. Ewentualne roszczenia w tym zakresie kierowane powinny być do Klubu Sportowego (...), o ile oczywiście wykazane zostaną przesłanki jego odpowiedzialności.

W tej sytuacji wobec braku legitymacji biernej pozwanej Sąd oddalił powództwo, orzekając o kosztach w oparciu o przepis art. 98 kpc.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk